

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 37/05-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. apríla 2005 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Juraja Horvátha a Jána Lubyho v konaní o sťažnosti Márie Solárovej, bytom K., zastúpenej advokátom JUDr. J. Č., K., ktorou namietala porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 29 C 34/97, za účasti Okresného súdu Košice II, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Márie Solárovej na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 29 C 34/97 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Košice II prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 29 C 34/97 konal bez zbytočných prietáhov.

3. Márii Solárovej nepriznáva primerané finančné zadostučinenie.

4. Okresný súd Košice II je povinný uhradiť Márii Solárovej trovy právneho zastúpenia v sume 11 993 Sk (slovom jedenásťtisícdeväťstodevät'desiatti slovenských korún) na účet advokáta JUDr. J. Č., K., do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. IV. ÚS 37/05 z 9. februára 2005 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Márie Solárovej (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 29 C 34/97.

Okresný súd vo vyjadrení k sťažnosti sp. zn. Spr. 261/05 doručenom ústavnému súdu 17. marca 2005 oznámil, že k veci vedenej pod sp. zn. 29 C 34/97 už podal stanoviská k sťažnostiam v konaniach vedených na ústavnom súde pod sp. zn. IV. ÚS 300/04, III. ÚS 369/04 a II. ÚS 8/05, ktoré sa v celom rozsahu týkajú aj prerokúvanej sťažnosti

a v ktorých štádiu súdneho sporu, ktoré nasledovalo po pripustení vstupu sťažovateľky do konania ako žalovanej v 51. rade, okrem iného uviedol, že:

„... - predmetný spor možno hodnotiť ako skutkovo náročný už s ohľadom na jeho predmet a nutnosť vykonať rozsiahle dokazovanie pri potrebe zabezpečenia procesných podmienok pre konanie vo veci vzhľadom na vysoký počet účastníkov daného konania.

- chronológia procesných úkonov:

- (...) dňa 8. 2. 1999 bolo pojednávanie určené na 18. 3. 1999 prerobené na 8. 3. 1999 a tiež bolo vypracované uznesenie o pripustení účastníkov do konania na strane žalovaných v 6. až 53. rade.

- na pojednávaní konanom dňa 8. 3. 1999 bol vyhlásený rozsudok.

- proti rozsudku podal odvolanie žalobca dňa 28. 4. 1999 a toto bolo dňa 12. 5. 1999 doručované na vyjadrenie žalovaným.

- dňa 14. 6. 1999 podal žalobca návrh proti dvom žalovaným na vydanie predbežného opatrenia, o ktorom konajúca sudkyňa rozhodla dňa 13. 7. 1999. Aj proti tomuto uzneseniu podal žalobca dňa 3. 8. 1999 odvolanie.

- v dôsledku podaných odvolaní bol spis dňa 18. 10. 1999 predložený na rozhodnutie Krajskému súdu v Košiciach, odkiaľ bol vrátený tunajšiemu súdu dňa 4. 5. 2001 s rozhodnutím, ktorým bol rozsudok zrušený a v rozsahu zrušenia vec vrátená na ďalšie konanie.

- dňa 4. 3. 2002 bol daný pokyn pre doručenie rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach účastníkom konania a zároveň bola vypracovaná výzva pre žalobcu v zmysle zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Košiciach.

- dňa 10. 5. 2002 bolo doručené podanie žalobcu, ktoré bolo 30. 7. 2002 doručované žalovaným.

- dňa 10. 3. 2003 bol určený termín pojednávania na deň 9. 4. 2003; uvedené pojednávanie bolo z dôvodu práceneschopnosti konajúcej sudkyne odročené na neurčito.

- dňa 3. 11. 2003 JUDr. V. K., ktorá vo veci konala, nastúpila na materskú dovolenku, preto boli všetky nevybavené veci z jej súdneho oddelenia prevedené do súdneho oddelenia sudkyne JUDr. J. M., ktorá dňa 21. 10. 2004 dala pokyn pre

zistiťovanie adries trvalých pobytov tých účastníkov, u ktorých predchádzajúce doručovania boli bez pozitívneho výsledku.“

V závere vyjadrenia okresný súd uvádza:

„... - keďže podľa správy poštového doručovateľa zo zásielok, nachádzajúcich sa v spise, niektorí žalovaní zomreli, po overení tohto údaju Registrom obyvateľov v Banskej Bystrici je pravdepodobné, že bude existovať dôvod na prerušenie konania podľa § 107 Občianskeho súdneho poriadku.

- zo spisu neboli zistené prietahy spôsobené sťažovateľkou.

- vzhľadom na vyššie uvedené chronológiu vo veci vykonaných úkonov je nutné pripustiť, že v danom konaní k určitým prietahom došlo.

- posúdenie zbytočnosti vzniknutých prietahov ponechávam na zváženie ústavnému súdu; z môjho pohľadu by bolo možné prietahy považovať za zbytočné len v tom prípade, ak by na tunajšom súde boli vytvorené také podmienky, ktoré by sudcom umožňovali aspoň pri vynaložení maximálneho úsilia, ktoré od nich možno požadovať, konať a rozhodovať vo všetkých pridelených veciach plynulo.“

Obdobné procesné úkony, ktoré označil okresný súd vo vyjadrení, zistil aj ústavný súd z obsahu spisu okresného súdu.

Navyše, ústavný súd zistil, že žalobca 30. júna 1997 doručil okresnému súdu rozšírenie žalobného návrhu o žalovaných v 3. až 5. rade a 29. septembra 1998 rozšírenie žalobného návrhu o žalovaných v 6. až 53. rade a „dňa 26. 1. 2005 dala konajúca sudkyňa príslušnej kancelárii pokyn pre zistiťovanie okruhu dedičov po zosnulých žalovaných a zistenie, pod akými číslami sa vedú dedičské konania“.

Podaním doručeným ústavnému súdu 29. marca 2005 sa právny zástupca sťažovateľky vyjadril k stanovisku okresného súdu, v ktorom sa okrem iného uvádza, že:

«Nemôžem celkom súhlasiť s hodnotením predmetného sporu predsedom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) ako skutkovo náročným už s ohľadom na jeho predmet a nutnosť vykonať rozsiahle dokazovanie. Predmetom prebiehajúceho konania sp. zn. 29 C 34/1997 pred okresným súdom je rozhodovanie o návrhu na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Navrhovateľ tvrdí, že sporné nehnuteľnosti boli v minulosti právoplatne vyvlastnené bývalým československým štátom a následným postupom prešli do jeho vlastníctva. Mám za to, že neexistuje taká okolnosť, ktorá by odôvodňovala záver takej skutkovej (faktickej) zložitosti posudzovanej veci, ktorá by mohla negatívne ovplyvniť jej doterajší priebeh, no najmä dĺžku konania.

Hoci faktickú zložitost' vecí je niekedy rozumné predpokladať (vzhľadom na počet a druh nehnuteľností, o ktoré ide, počet účastníkov konania), zodpovedajúcou prípravou samotného pojednávania, ako aj uplatnením § 43 Občianskeho súdneho poriadku táto nemusí predstavovať výraznejšie predĺženie konania. Pre úplnosť dodávam, že takéto konania nie sú ničím neobvyklým v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a predstavujú stabilnú a dosť frekventovanú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov. Mám za to, že skutková zložitost', resp. náročnosť veci, ako ju hodnotí predseda okresného súdu, nemala mať v posudzovanom prípade vplyv na vznik zbytočných prietahov v konaní. Súhlasím len s tvrdením predsedu okresného súdu, že na strane žalovaných je vysoký počet účastníkov daného konania, z ktorých niektorí v priebehu konania zomreli alebo zmenili trvalé bydlisko, čo sčasti mohlo objektívne nepriaznivo ovplyvniť dĺžku posudzovaného konania. Ale ani skutková náročnosť danej veci, ako ju hodnotí predseda okresného súdu, však nemôže ospravedlniť doterajšiu dĺžku konania.

Ak by ústavný súd úplne neprijal moje hodnotenie v tom, že prejednávaná vec nie je skutkovo náročná, a pripustil určitú možnosť faktickej zložitosti veci (problémy vyplývajúce z evidencie nehnuteľností a ich identifikácie v súčasnosti), ktorá však pri dobrej organizácii práce okresného súdu nemala v konečnom dôsledku spôsobiť doterajšie trvanie konania, ktoré nemožno podľa môjho názoru, zdôrazňujem, ospravedlniť.

Pokiaľ ide o právnu zložitost' veci, mám za to, že po právnej stránke nejde o vec komplikovanú a zložitú, a to i s prihliadnutím na to, že vo veci už vyslovil názor nariadený súd. Právna zložitost' sporu nezavahuje sudcu ústavnej zodpovednosti za prietahy v konaní, zapríčinené nesprávnou organizáciou práce, nedokonalým poznaním obsahu samotnej

podstaty veci, odbornou nepripravenosťou na pojednávanie (poznámenávam, že odvolací Krajský súd v Košiciach v uznesení vytkol súdu prvého stupňa, že si nevyjasnil, čo je vlastne predmetom konania!), neodborným využitím času určeného na pojednávanie, neodborným vedením jednotlivých pojednávaní a nariaďovaním dokazovania bez náležitého zistenia procesne významných skutočností pre toto dokazovanie.

Čo sa týka chronológie procesných úkonov, uvedených vo vyjadreniach predsedu okresného súdu, v zásade sa s ňou stotožňujem. Aj táto však dokazuje, že od 4. mája 2001 okresný súd vo veci nekonal riadne a rýchlo, ale pomaly a zdĺhavo so zbytočnými prietahmi, keď v obdobiach označených v sťažnosti nekonal vôbec, bol nečinný alebo jednotlivé procesné úkony vykonal vo veľkých časových odstupoch. Posledný úkon vykonal okresný súd 28. januára 2005, keď vydal pokyn na zistenie okruhu dedičov po odporkyni v 45. rade, odporcovi v 35. rade, odporcovi v 15. rade a odporcovi v 20. rade. Uvedeným záznamom (č. l. 340) napádaný spis a činnosť okresného súdu končí.

Ak niektorí z odporcov zomreli skôr, ako sa konanie právoplatne skončilo alebo sa dodatočne zistí, že niektorí z odporcov nie sú v konaní pasívne legitimovaní, súd postupuje zo zákona podľa § 96, resp. § 107 OSP. K tomuto mi neprislúcha sa vyjadrovať.

Mám za to, že sťažovateľka svojím správaním neprispela k prietahom v konaní.

Okresný súd vzhľadom na vyššie uvedenú chronológiu vo veci vykonaných úkonov priznal určité prietahy v danom konaní, tvrdím však, že došlo k zbytočným prietahom v konaní. Nesúhlasím a nemôžem akceptovať vyjadrenie predsedu okresného súdu, že z jeho pohľadu by bolo možné prietahy považovať za zbytočné len v tom prípade, ak by na tunajšom súde boli vytvorené také podmienky, ktoré by sudcom umožňovali aspoň pri vynaložení maximálneho úsilia, ktoré možno od nich požadovať, konať a rozhodovať vo všetkých pridelených veciach plynulo. V tejto súvislosti chcem upozorniť na to, že predseda okresného súdu vo svojich odpovediach na sťažnosti iných sťažovateľov uvádzal, že vzniknuté prietahy v konaní boli spôsobené predovšetkým objektívnymi dôvodmi, a to zmenou zákonnej sudkyne v danom konaní po nástupe JUDr. V. K., ktorá vo veci konala, na materskú dovolenku, ako aj enormnou zaťaženosťou oboch vo veci konajúcich sudkýň.

Ani týmito argumentmi okresného súdu nie je možné odôvodniť a ospravedlniť zbytočné prietahy v konaní.

Nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté prieťahy, a to len v tom prípade, že sa za tým účelom Okresným súdom Košice II prijali včas a adekvátne opatrenia.

Okresný súd vo svojom vyjadrení neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné usudzovať, že v danej veci ide práve o takýto prípad.

Je vecou štátu a organizácie práce súdov, aby za situácie, keď tomu nebráni žiadna zákonná prekážka, nedochádzalo k prieťahom v konaní. Uplatnenie práva sťažovateľky -účastníčky konania pred všeobecným súdom na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov nemôže byť zmarené len preto, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, na ktorom sa sťažovateľka domáha odstránenia stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza a v konečnom dôsledku to nezabavuje štát zodpovednosti za pomalé a zdĺhavé konanie, ako je to v prípade sťažovateľky, spôsobujúce zbytočné prieťahy v konaní.

Taktiež zmena v osobe konajúcej sudkyne, ktorú predseda okresného súdu označil za objektívny dôvod nečinnosti súdu a tým vzniknutých prieťahov v konaní (tak ako iné organizačné či technické problémy súdnictva) nesmie ísť na ťarchu účastníčky konania.

Napokon poznamenávam, že napádané konanie pred okresným súdom trvá ako také od februára 1997, pričom sťažovateľka je jeho účastníčkou od februára 1999, čo možno už len na základe tejto skutočnosti považovať za nezlučiteľné s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Takáto zdĺhavosť konania totiž v princípe predlžuje stav právnej neistoty dotknutej osoby do tej miery, že sa jej právo na súdnu ochranu stáva iluzórnym, a teda ho ohrozuje vo svojej podstate.»

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov...“.

Sťažovateľka zároveň namietala aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého „Každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...“.

„Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (IV. ÚS 365/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého akonáhle sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Samosudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) ústavný súd zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu.

Po preskúmaní postupu okresného súdu vo veci sp. zn. 29 C 34/97 podľa týchto kritérií ústavný súd dospel k záverom (pokiaľ ide o posúdenie vzniku zbytočných priet'ahov), ktoré sú zásadne rovnaké ako vo veciach, o ktorých už ústavný súd rozhodol napríklad v konaniach vedených pod sp. zn. I. ÚS 199/04, sp. zn. III. ÚS 300/04 alebo sp. zn. II. ÚS 8/05.

1. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetom posúdenia je občianskoprávne konanie (rozhodovanie o žalobe o určenie vlastníctva k nehnuteľnostiam), ktoré sa začalo 11. februára 1997, teda pred viac ako siedmimi rokmi, a nie je k dnešnému dňu právoplatne skončené. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť veci, ústavný súd sa čiastočne stotožňuje s názorom okresného súdu, že predmetný spor možno hodnotiť ako skutkovo náročný s poukazom na „... *nutnosť vykonať rozsiahle dokazovanie pri potrebe zabezpečenia procesných podmienok pre konanie vo veci vzhľadom na vysoký počet účastníkov daného konania*“. Aj keď z právneho hľadiska spor „o určenie vlastníctva“ tvorí súčasť štandardnej rozhodovacej agendy okresných súdov, z faktického hľadiska je potrebné akceptovať, že náročnosť konania od februára 1999 ovplyvnili veľký počet žalovaných (53), ako aj zmeny v osobách žalovaných, ku ktorým došlo v dôsledku úmrtia niektorých žalovaných v priebehu konania. Táto skutočnosť vyžadovala od okresného súdu, aby počas konania upresňoval ich okruh a zisťoval stav dedičských konaní, čo objektívne mohlo spomaliť priebeh konania. Žiadna skutková náročnosť však podľa názoru ústavného súdu nemôže ospravedlniť doterajšiu dĺžku tohto konania.

Na dĺžku konania mali vplyv aj právne úkony žalobcu počas konania, ktorý aktívne využíval procesné práva podľa Občianskeho súdneho poriadku (odvolanie proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na vydanie predbežného opatrenia, odvolanie proti rozsudku okresného súdu, ktorým bola jeho žaloba zamietnutá, a návrh na vylúčenie zákonnej sudkyne). V dôsledku týchto právnych úkonov žalobcu došlo k predĺženiu konania (keď o opravných prostriedkoch odporcov dvakrát rozhodoval krajský súd), ktoré však nemožno pripísať na vrub okresnému súdu ani sťažovateľke.

2. Ďalším kritériom pri vyhodnocovaní, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným preťahom, bolo správanie sťažovateľky ako účastníčky súdneho konania. Ústavný súd z obsahu spisu uzaviera, že postup sťažovateľky nezapríčinil žiadne preťahy a ani spomalenie postupu okresného súdu.

3. Pokiaľ ide o postup okresného súdu v posudzovanom konaní, ústavný súd prihliadal na ustanovenie § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Činnosť okresného súdu ústavný súd hodnotil iba od obdobia, keď sa sťažovateľka stala účastníčkou konania, t. j. od 8. februára 1999.

Podľa názoru ústavného súdu došlo k zbytočným preťahom v činnosti okresného súdu od 4. mája 2001, keď mal doručovať uznesenie krajského súdu sp. zn. 13 Co 364/99 z 19. februára 2001 dotknutým účastníkom konania, pričom tak urobil až 4. marca 2002, keď súčasne vyzval žalobcu na vykonanie úkonov v zmysle označeného uznesenia krajského súdu (nečinnosť v trvaní 10 mesiacov). Okresný súd bol ďalej nečinný od 9. apríla 2003, keď odročil pojednávanie na neurčito, do 21. októbra 2004, keď zisťoval pobyt žalovaných (nečinnosť viac ako 18 mesiacov). Ústavný súd tiež konštatuje, že nezistil žiadne prekážky, ktoré by bránili tomu, aby uvedené procesné úkony okresného súdu nemohli byť vykonané skôr, a to aj vzhľadom na dovtedajší priebeh konania.

Činnosť okresného súdu bola tiež neefektívna a nesústreďená. Aj keď okresný súd dvakrát rozhodol o návrhu žalobcu na vydanie predbežného opatrenia a raz rozhodol vo veci samej, nemožno prehliadnúť skutočnosť, že pri odstraňovaní nedostatkov žalobného návrhu (petitu) nepostupoval dôsledne podľa § 43 ods. 1 a § 79 ods. 1 OSP, v dôsledku čoho bolo jeho rozhodnutie uznesením krajského súdu sp. zn. 13 Co 364/99 z 19. februára 2001 zrušené.

Navyše, žalobca podaním z 9. mája 2002 upresnil okruh žalovaných (sťažovateľku už v upresňujúcom podaní ako žalovanú neuviedol), rozšíril žalobný návrh a žiadal, aby okresný súd tieto zmeny pripustil. Okresný súd o tomto návrhu žalobcu doteraz nerozhodol a konanie voči sťažovateľke nezastavil.

Obranu okresného súdu spočívajúcu v tom, že „nemá vytvorené také podmienky, ktoré by sudcom umožňovali aspoň pri vynaložení maximálneho úsilia, ktoré od nich možno požadovať, konať a rozhodovať vo všetkých veciach plynulo“, ústavný súd neakceptoval.

V súlade s medzinárodným štandardom uplatňovania dohovoru platí, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť súdne konanie, nezbavuje štát zodpovednosti za zbytočné priesťahy v súdnom konaní (III. ÚS 17/02). Pretrvávajúci vysoký nápad vecí a v tejto súvislosti nedostatok sudcov pri vybavovaní agendy nemá povahu okolností, ktoré by vylučovali alebo znižovali zodpovednosť súdu za rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil. Tieto okolnosti ústavný súd nezohľadňuje v súvislosti s pozitívnym záväzkom štátu zabezpečiť právo občana na súdne konanie bez zbytočných priesťahov.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 29 C 34/97 došlo k zbytočným priesťahom, a tým aj k porušeniu jej označených práv.

Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľka.

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie“.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha“. Podľa § 56 ods. 5 citovaného zákona ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka v sťažnosti žiadala aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 40 000 Sk z dôvodov, že sa od februára 1999 nachádza „*nie vlastným pričinením v permanentnom stave právnej neistoty*“.

Podľa názoru ústavného súdu neprichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku preskúvaného konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 29 C 34/97, berúc do úvahy konkrétne okolnosti prípadu (najmä s ohľadom na podanie žalobcu z 9. mája 2005, v zmysle ktorého by už sťažovateľka nemala byť už účastníčkou konania a konanie vo vzťahu k nej by už malo byť zastavené, o čom sa sťažovateľka dozvedela najneskôr 13. augusta 2002, keď jej bolo predmetné

podanie doručené), ústavný súd považoval samotné deklarovanie porušenia označených práv sťažovateľky a výrok, ktorým prikázal okresnému súdu v predmetnej veci konať bez zbytočných prietahov, za dostatočnú ochranu jej práv, ktorých porušenie namieta.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom JUDr. J. Č. Ústavný súd pri priznaní trov konania vychádzal z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2003, ktorá bola 13 602 Sk, a za I. polrok 2004, ktorá bola 15 008 Sk. Úhradu priznal za tri úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, spísanie sťažnosti a jej podanie a vyjadrenie z 29. marca 2005) v súlade s § 1 ods. 3, § 13 ods. 8, § 16 ods. 1 písm. a) a c) a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška 1“) platnej do 31. decembra 2004 a § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška 2“) platnej od 1. januára 2005. Za dva úkony vykonané v roku 2004 priznal ústavný súd odmenu v sume 9 070 Sk a 2 x 136 Sk režijný paušál (§ 19 vyhlášky 1). Za tretí úkon vykonaný v roku 2005 priznal ústavný súd odmenu v sume 2 501 Sk a 150 Sk režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky 2). Úhrada bola priznaná v celkovej sume 11 993 Sk.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. apríla 2005